

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΣΤ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2161	Κυριακὴ τῆς Ἀπόκρεω (Ματθ. 25,31-46) 3 Μαρτίου 2019 πρωί	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

Ἔχουμε δίκη!

Δὲν χρειάζονται, ἀγαπητοί μου, κηρύγματα σήμερα· **χρειάζονται δάκρυα**. Τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο (βλ. Ματθ. 25,31-46) εἶνε τὸ πιὸ φοβερὸ ὄλου τοῦ ἔτους· ἀστράφτει καὶ βροντᾷ! Ἐνας ἅγιος διδάσκαλος τῆς Ἐκκλησίας ἀνέβηκε στὸν ἄμβωνα, ἄρχισε νὰ ὀμιλῇ γιὰ τὴ μέλλουσα Κρίσι, καὶ δὲν μπόρεσε νὰ συνεχίσῃ· τὰ μάτια βούρκωσαν, τὰ χεῖλη πάγωσαν, ἡ γλῶσσα τραύλιζε, οἱ λογισμοί του σταμάτησαν. Κ' ἐγώ, ἀδελφοί μου, δὲν ἔχω δύναμι γιὰ νὰ παρουσιάσω μπροστά σας τὴ φρικτὴ εἰκόνα τῆς **μελλούσης Κρίσεως**.

Ἐνα μόνο λέω, ὅτι τὸ εὐαγγέλιο σήμερα φωνάζει σὲ ὅλους μας· **Ἐτοιμασθῆτε γιατί ἔχουμε δίκη!** καὶ εὐτυχῆς μὲν ὅποιος κερδίσῃ τὴ δίκη· δυστυχῆς δέ, αἰώνίως, ὅποιος τὴ χάσῃ. Τί κάνει ὅποιος λάβη κλησι γιὰ δικαστήριον, τί κάνει ὅταν ἔχη δίκη; Προετοιμάζεται· προσπαθεῖ νὰ βρῇ μάρτυρες ὑπερασπίσεως καὶ δικηγόρον ἰκανό· ἕως ὅτου ἔρθῃ ἡ μέρα τῆς δίκης εἶνε ἐναγώνιος, κι ὅταν καθίσῃ στὸ ἐδῶλιον πασχίζει ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὴν κατηγορία.

Αὐτὰ γιὰ ὅποιαδήποτε δίκη, καὶ τὴν πιὸ μικρή. Ἐν τούτοις γιὰ τὴ δίκη αὐτὴ πού λέει σήμερα τὸ εὐαγγέλιον, μόνο γι' αὐτήν, τὴν παγκόσμια Κρίσι, **ὁ κόσμος μένει ἀδιάφορος**. Γιατί ἄραγε; Τί εἶν' αὐτὰ πού λέει τὸ εὐαγγέλιον, παραμύθια; δὲν εἶνε κάτι πού θὰ συμβῇ; Πῶς μένουμε ἀδιάφοροι κ' οἱ καρδιές δὲν συγκινοῦνται; πῶς δὲν ἔχουμε φόβον, τὸν ἴδιον τουλάχιστον πού ἔχουμε σ' ἕνα ἐπίγειον δικαστήριον; Τί συμβαίνει;

Ἔχουμε συνηθίσει. Ἐρχόμαστε στὴν ἐκκλησία, ἀνάβουμε τὸ κερί μας, προσκυνοῦμε τὶς εἰκόνας, μὰ **δὲν σκεπτόμαστε τί μᾶς περιμένει**. Ζοῦμε, τρέχουμε, χωρὶς νὰ βλέπουμε τὸ τέρμα τῆς ὁδοῦ. Ξέρετε πῶς μοιάζουμε; σὰν ἕνα διαβάτη, πού περπατᾷ σ' ἕνα δημόσιον δρόμον, τὸν ρωτᾷς, –Ποῦ πηγαίνεις; κι αὐτὸς σοῦ ἀπαντᾷ· –Δὲν ξέρω. Ἡ σὰν ἕνα ἐπιβάτη πού ἀνεβαίνει σ' ἕνα τραῖνον ἢ λεωφορεῖο καὶ δὲν ξέρει πού θὰ κατεβῇ. Ὑπάρχει τέτοιος ὁδοιπόρος ἢ ἐπιβάτης; Ὁχι ἀσφαλῶς. Νά ὅμως ἕνας

ταξιδιώτης πού δὲν ξέρει ποῦ πηγαίνει· εἶνε ὁ ἄνθρωπος πού ζῆ χωρὶς σκοπὸν στὴ ζωὴ του.

Ἄν πιάσῃς κ' ἕνα μικρὸ παιδί καὶ τὸ ρωτήσῃς –Τί τάξι πᾶς; θὰ σοῦ πῇ –Στὴν τελευταία τοῦ δημοτικοῦ. –Μετὰ ποῦ θὰ πᾶς; –Στὸ γυμνάσιον, μετὰ στὸ λύκειον, μετὰ στὸ πανεπιστήμιον. Ρωτᾷς κ' ἕνα φοιτητή, –Ὅταν τελειώσῃς τὸ πανεπιστήμιον τί θὰ κάνῃς; –Θὰ πάω στρατιώτης, μετὰ θὰ πιάσω δουλειά, μετὰ θὰ παντρευθῶ νὰ κάνω οἰκογένεια, μετὰ θ' ἀγοράσω οἰκόπεδον, θὰ χτίσω σπιτί, θὰ πάρω αὐτοκίνητον. –Μετά; –Μετά θὰ γίνω συνταξιούχος καὶ θὰ γεράσω πιά. –Καὶ μετά;... Ἐδῶ μὲ δυσκολία θὰ πῇ· –Ἐ, μετὰ ἔρχεται ὁ θάνατος. –Καὶ ὕστερα; –**Ὑστερα τέλος!...**

Αὐτὸ βέβαιον μπορεῖ νὰ τὸ πῇ ὅποιος δὲν πιστεῦει στὸ Θεόν. Ἄλλὰ ἐσύ, πού ἔρχεσαι σήμερα στὴν ἐκκλησία, τέτοια ἅγια ἡμέρα τῶν Ἀπόκρεω, τί ἄκουσες στὸ εὐαγγέλιον; **Ἄχι τέλος!** δὲν τελειώνει ἡ ζωὴ μας μὲ τὸ φτυάρι τοῦ νεκροθάφτη. Ποιὸς τό 'πε; Ὁ τάφος δὲν εἶνε τὸ τέρμα τῆς ζωῆς, εἶνε ἡ ἀρχὴ μιᾶς νέας ζωῆς.

Τὸ ζήτημα εἶνε πολὺ ἀπλό, εἶνε ἕνα ἐρώτημα· **ἢ ὑπάρχει Θεός, ἢ δὲν ὑπάρχει**. Ἄλλὰ, ἀδελφοί μου, ποιὸς πού διαθέτει λίγο μυαλὸν τολμάει νὰ πῇ πῶς δὲν ὑπάρχει Θεός; Αὐτὸ εἶνε παράλογον, ἀφροσύνη. «*Εἶπεν ἄφρων ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ· Οὐκ ἔστι Θεός*» (Ψαλμ. 13,1). **Ἔπάρχει Θεός!** καὶ ἐφ' ὅσον ὑπάρχει, εἶνε δίκαιος· κ' ἐφ' ὅσον εἶνε δίκαιος, δὲν μπορεῖ παρὰ θὰ τιμωρῇ ὅσους παραβαίνουν τὸ νόμον του.

Τί βλέπουμε ὅμως στὸν κόσμον αὐτόν; Συχνὰ **ὁ ἐγκληματίας δὲν τιμωρεῖται**. Στούς χίλιους δρᾶστες τιμωρεῖται ἕνας· οἱ 999 μένουσιν ἀτιμώρητοι. Στὴν Ἀμερικὴν μπροστὰ σὲ πλῆθος κόσμου σκοτώθηκε ὄχι ἕνας ἄσημος ἄνθρωπος ἀλλὰ ὁ πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν (ὁ Τζὼν Κέννεντυ), καὶ ἐπὶ μέρες, σὲ μία τόσο ὀργανωμένη χώρα, δὲν μποροῦσαν νὰ πιάσουν τὸ δράστη. Ἔτσι τὰ περισσότερα ἐγκλήματα μένουσιν ἀτιμώρητα. Καὶ μόνο ἀτιμώρητα;

Βλέπουμε συχνά τὸ ἐξῆς παράδοξο· αὐτὸν ποὺ ζῆ μὲ τὸ Εὐαγγέλιο καὶ μὲ τιμιότητα νὰ κάθεται σ' ἓνα ὑπόγειο, νὰ κυκλοφορῆ μὲ σακκάκι τρύπιο, νὰ 'νε παραγκωνισμένος, νὰ θεωρῆται ἡλίθιος· καὶ τὸν ἄλλο, τὸν ἔξυπνο, τὸν «ἀτσίδα», αὐτὸν ποὺ καταπατεῖ θεῖους καὶ ἀνθρωπίνους νόμους, νὰ πλουτίζῃ καὶ **νὰ εὐτυχεῖ**. Λοιπὸν, ποῦ εἶνε ἡ δικαιοσύνη;

Χθὲς εἶχα γράμμα ἀπὸ τὴν Αὐστραλία, ἓνας νέος τριάντα ἐτῶν μοῦ γράφει· Πάτερ, εἶμαι στενοχωρημένος. Γεννήθηκα σ' ἓνα χωριὸ τῆς Πελοποννήσου. Ἀπὸ μικρὸς ἔβλεπα τὸ ἄδικο, μεγάλωσα μέσα στὴν ἀδικία· στὸ σχολεῖο ἀδικία, στὸ στρατὸ ἀδικία, στὸ ἐργοστάσιο ἀδικία. Ἀηδίασα. Ἄς φύγω, εἶπα, νὰ πάω στὰ ξένα νὰ δῶ δικαιοσύνη. Πάω στὴ Γερμανία ἀδικία, πάω στὴ Γαλλία ἀδικία, πάω στὴν Ὁλλανδία ἀδικία, πάω στὴν Ἀγγλία ἀδικία, ἦρθα στὴν Αὐστραλία ἀδικία... **Κλονίζομαι στὴν πίστι**. Ὑπάρχει Θεός;

Ὑπάρχει, ἀγαπητέ μου. Ὅσοι στὸν κόσμο αὐτὸν βλέπετε τὸ κακὸ νὰ θριαμβεύῃ, τὸν ἀσεβῆ καὶ ἄπιστο νὰ εὐτυχεῖ καὶ τὸ κακὸ νὰ στεφανώνεται, ἀκούσατε σήμερα τὸ εὐαγγέλιο. Τί λέει· ὅτι **δὲν τελειώνουν ἐδῶ τὰ ἀνθρώπινα**. Εἶνε ψέμα, καραμέλλα τοῦ σατανᾶ, αὐτὸ ποὺ ἀκοῦμε, ὅτι «ἐδῶ εἶνε ἡ κόλασι, ἐδῶ καὶ ὁ παράδεισος». Ὅχι! Τὰ ἐγκλήματα θὰ τιμωρηθοῦν, ἡ ἀρετὴ θὰ στεφανωθῆ, τὸ καλὸ θὰ βραβευθῆ. Δὲν εἶνε τὰ πράγματα ὅπως τὰ φαντάζεται ὁ κόσμος, εἶνε ὅπως τὰ λέει τὸ Εὐαγγέλιο.

Ὑπάρχει Θεός. Ὅπως λέω πολλές φορές, ὑπάρχει ἓνα μάτι ποὺ τὰ βλέπει ὅλα, ἓνα αὐτὶ ποὺ τ' ἀκούει ὅλα, κ' ἓνα χέρι ποὺ τὰ γράφει ὅλα· καὶ θὰ ῥθῃ ἡ ὥρα ποὺ ὁ καθένας θὰ δώσῃ λόγος γιὰ τὰ ἔργα του. Κι ὄχι μόνο γιὰ τὰ ἔργα, ἀλλ' ἀκόμα καὶ γιὰ τὰ λόγια τὰ ἀπερίσκεπτα καὶ τὶς σκέψεις μας τὶς πονηρές. Τὸ εἶπε ὁ Κύριος· θὰ τιμωρηθῆ ὄχι μόνο ἡ μοιχεία ἀλλὰ κ' ἓνα βλέμμα πονηρὸ (βλ. Ματθ. 5,28), ὄχι μόνο ὁ φόβος ἀλλὰ καὶ τὸ μῖσος· «*Πᾶς ὁ μισῶν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ἀνθρωποκτόνος ἐστί*» (Α' Ἰω. 3,15). **Ὅλα τ' ἀμαρτήματα**, τὰ ἐν ἔργῳ τὰ ἐν λόγῳ καὶ τὰ ἐν διανοίᾳ, **θὰ βροῦν τὴν τιμωρία τους**.

–Μὰ δὲν τιμωροῦνται. Πότε θὰ τιμωρηθοῦν;

Δὲν ἦταν δύσκολο στὸ Θεό, κάθε στιγμή ποὺ ἀμαρτάνει ἄνθρωπος νὰ πέφτῃ ἀπ' τὰ οὐράνια κ' ἓνας κεραυνὸς στὸ κεφάλι του. Μὰ τότε δὲν θὰ ζοῦσε κανεὶς, γιατί ὅλοι εἶμαστε ἀμαρτωλοί, ἔστω κι ἂν ζήσουμε μόνο μία ἡμέρα πάνω στὴ γῆ (βλ. Ἰωβ 4,17-14,4-5· πρβλ. Παροιμ. 20,9). Δὲν τιμωρεῖ ὁ Κύριος τὰ ἀμαρτήματα καὶ ἐγκλήματα ὅλα, διότι **περιμένει τὴ μετάνοιά μας**, νὰ ποῦμε τὸ «*Ἥμαρτον*», τὸ «*Ἰλάσθητί μοι τῶ ἀμαρτωλῶ*» (Λουκ. 15,18,21· 18,13). Δὲν τὰ τιμωρεῖ ὅλα,

γιατὶ θέλει ἀκριβῶς νὰ μᾶς διδάξῃ, ὅτι ὑπάρχει καὶ ἄλλος κόσμος **ὑπάρχει καὶ ἄλλο κριτήριο**, ὅπου θὰ κριθοῦμε ὅλοι, μικροὶ - μεγάλοι.

* * *

Θέλω, ἀγαπητοί μου, σήμερα στὸ σπίτι ν' ἀνοίξετε τὸ Εὐαγγέλιο καὶ **νὰ διαβάσετε** προσεκτικὰ μία καὶ δυὸ καὶ τρεῖς φορές αὐτὴ **τὴν περικοπὴ** τῆς μελλούσης Κρίσεως.

Τελειώνω μ' ἓνα ἀνέκδοτο. Ἦταν σὲ μιὰ πόλι κάποιος ποὺ δὲν τοῦ ἔλειπε τίποτα, καὶ διασκέδαζε μὲ τοὺς φίλους του. Μιὰ μέρα ὁμως, ἐκεῖ ποὺ γλεντοῦσαν –ὅπως γίνεται τώρα–, χτυπάει ἡ πόρτα κ' ἓνας κλητήρας ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα τοῦ ἀνακοινώνει, ὅτι σὲ λίγες μέρες ὁ βασιλιάς τὸν καλεῖ νὰ δικαστῆ γιὰ κάτι ποὺ εἶχε κάνει πρὶν ἀπὸ χρόνια. Μόλις πῆρε τὴν κλῆσι αὐτὸς παρέλυσε, ἔπεσαν ἀπ' τὰ χέρια του τὰ πιρουνία, ἔγινε μελαγχολικός. Οἱ φίλοι ἀκούγοντας αὐτὰ σηκώθηκαν κ' ἔφυγαν. Αὐτὸς ἔμεινε ἄπυνος. Τὸ πρῶτὸ πῆρε μὲ σειρὰ τὰ σπίτια τους, χτυποῦσε καὶ ἔλεγε· –Φίλε, δικάζομαι, ὑπάρχει φόβος νὰ καταδικαστῶ σὲ θάνατο, σὲ παρακαλῶ ἔλα νὰ μὲ υπερασπίσῃς στὸ δικαστήριον. –Δὲν εὐκαιρῶ, τοῦ εἶπαν ὁ ἓνας μετὰ τὸν ἄλλο. Ἐνας μόνο τοῦ εἶπε· –Θὰ ἔρθω· ἀλλὰ ξέρεις, βασιλιάς εἶν' αὐτός, τὸν φοβάμαι· θὰ σὲ συνοδεύσω μέχρι τὴν πόρτα, μέσα ὁμως δὲν θὰ μῶ...

Καταλαβαίνετε; Παραβολικὸς εἶνε ὁ λόγος. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ποὺ γλεντοῦσε εἶμαι ἐγώ, εἶσαι σύ, εἶμαστε ὅλοι, ποὺ ζοῦμε ἀμελῶς, μὰ κάποτε θὰ μᾶς καλέσῃ ὁ Κύριος νὰ δώσουμε λόγος τῶν πράξεών μας. Θὰ ζητοῦμε τότε συμπάραστασι ἀπὸ συγγενεῖς καὶ φίλους, καὶ κανένας δὲν θὰ μπορῆ νὰ βοηθήσῃ· ὅποιος μᾶς ἀγαπάει θὰ μᾶς συνοδεύσῃ μέχρι τὴν πόρτα τοῦ δικαστηρίου, ὡς τὸ νεκροταφεῖο δηλαδὴ ποὺ θὰ μᾶς θάψουνε· παραπέρα, τὴν ὥρα τῆς δίκης, κανεὶς. «*Ὡ ποία ὥρα τότε...*» (αἰν. Κυρ. Ἀπόκρ.)! **Δὲν εἶνε παραμύθια αὐτά**. Ὅλα μπορεῖ νὰ 'νε ψέμα, ἓνα δὲν εἶνε ψέμα, τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ· «*Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσι*» (Ματθ. 24,35· Λουκ. 21,33· βλ. & Μάρκ. 13,31).

Λοιπὸν, ἀδέρφια μου, σήμερα - αὔριο ἔχουμε δίκη, θὰ μᾶς δικάσῃ ὁ δίκαιος Κριτής. Προετοιμασθῆτε, **βρῆτε μάρτυρες υπερασπίσεως**. Ἐκεῖ οἱ μόνοι ποὺ θὰ μᾶς συνοδεύσουν εἶνε τὰ **καλὰ ἔργα**· ἡ πίστι, ἡ ἐλπίδα, ἡ ἀγάπη. Μακάριοι ὅσοι θὰ ἔχουμε τὸ εἰσιτήριο αὐτό, ὥστε νὰ βρεθοῦμε ἔτοιμοι μπροστὰ στὸ Θεὸ καὶ διὰ πρεσβειῶν τῆς υπεραγίας Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν ἁγίων νὰ βροῦμε ἔλεος ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ τῇ φρικτῇ.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἐγίνε στὸν ἰ. ναὸ Ἁγ. Δημητρίου δήμου Ἁγ. Δημητρίου [Μπραχαίου] - Ἀθῆναι τὴν 5-3-1967. Καταγραφή καὶ σύντμησης 11-2-2019. Τὴν ὁμιλία αὐτὴ μπορεῖτε νὰ τὴν ἀκούσετε χωρὶς περικοπὲς στὸ cd 153B' Α τῆς σειρᾶς «ΦΩΝΗ ΒΟΥΝΤΟΣ» (πληροφορίες στὸ τηλέφωνο 23850-28868).

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακῆ, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη, μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Στὸ διαδίκτυο στὸν ἰστότοπο: <http://www.iskiriaki.com>

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης - 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ - τηλ. 23850-28610 - imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΣΤ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2163

Τῶν ἁγίων 40 Μαρτύρων
Σάββατο 9 Μαρτίου 2019

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Νὰ ζήσουμε ἐνωμένοι

«Δριμύς ὁ χειμών, ἀλλὰ γλυκὺς ὁ παράδεισος» (Μ. Βασ. Εἰς τοὺς ἁγ. τεσσαρ. μάρτ. 6· Migne 31,517A)

Σήμερα 9 Μαρτίου ἐορτάζουν, ἀγαπητοί μου, Σοὶ ἅγιοι Τεσσαράκοντα Μάρτυρες. Μία παροιμία λέει ὅτι «δὲν λείπει ὁ Μάρτης ἀπ' τὴ Σαρακοστή». Καὶ ἡ ἐορτὴ λοιπὸν τῶν 40 Μαρτύρων πολλὰ φορὲς ἔρχεται μέσα στὴν περίοδο τῆς νηστείας, ἡ ὁποία προχωρεῖ βαθμηδόν.

Μὲ τί σοφία ἐνεργεῖ ἡ Ἐκκλησία μας! Ὅπως ἡ μάνα ἀπογαλακτίζει τὸ παιδί ὄχι ἀμέσως ἀλλὰ σιγὰ - σιγὰ, γιὰ νὰ συνηθίση σὲ στερεώτερη τροφή, ἔτσι καὶ ἡ Ἐκκλησία, ποὺ μᾶς ἀγαπάει σὰν παιδιὰ της· κόβει πρῶτα τὸ κρέας, μετὰ τὸ γάλα, καὶ τέλος τὸ λάδι πλὴν Σαββάτου καὶ Κυριακῆς.

Ὁφείλουμε ὑπακοὴ στὴν ἐντολὴ τῆς Ἐκκλησίας. **Οἱ πολλοὶ δὲν ὑπακούουν** ὅμως. Μάλιστα τὶς ἅγιες αὐτὲς ἡμέρες, ἀντὶ ἀσκήσεως καὶ νηστείας, ὁ κόσμος κάνει τὰ ἀντίθετα· καρναβάλια, μεταμφιέσεις, χοροὶ, φαγοπότι, μέθη... Εἶνε αὐτὰ χριστιανικὲς ἀπόκριες; Ὁχι! Ἐναντίον λοιπὸν αὐτῆς τῆς ἠθικῆς ἀποχαλινώσεως διαμαρτύρεται ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία, διαμαρτύρεται δὲ καὶ ἡ σημερινὴ ἐορτὴ.

Οἱ 40 Μάρτυρες, ὄχι ἓνας καὶ δύο ἀλλὰ σαράντα, διαμαρτύρονται γιὰ τὶς εἰδωλολατρικὲς συνήθειες καὶ τὰ ἔθιμά μας. Ἄς ρίξουμε **μιά ματιὰ στὸν βίό τους**, νὰ δοῦμε ποιοὶ ἦταν, ποῦ, πῶς καὶ πότε ἐζήσαν, γιὰ νὰ συγκριθοῦμε μαζί τους, νὰ δοῦμε **πόσο ὑπολειπόμεθα!**

Ποῦ ἐζήσαν οἱ 40 Μάρτυρες; Στὸν Πόντον ἀλησμόνητο· ἐκεῖ ποὺ κήρυξαν οἱ ἀπόστολοι κ' ἐγίνε φωλιὰ τῶν ἀγγέλων, ποὺ γεννήθηκαν μεγάλοι πατέρες καὶ διδάσκαλοι, ποὺ ἐζήσε ἀσκητικὰ ὁ Μέγας Βασίλειος, ποὺ γέμισε ἀπὸ ἐκκλησιᾶς καὶ μοναστήρια, λείψανα καὶ τάφους μαρτύρων. Ἐκεῖ ἦταν μία πόλις, ἡ Σεβάστεια, καὶ κοντὰ της μία ωραία λίμνη. Ἐκεῖ ἐζήσαν καὶ ἠθλήσαν οἱ 40 Μάρτυρες.

Τὸ ἐπάγγελμά τους; Δὲν ἦταν κληρικοὶ ἢ μοναχοί, ἐζήσαν μέσα στὴν κοινωνία. Ἦταν **στρατιῶτες** τῆς Ῥωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας. Ἀλλὰ τὸ

ἐπάγγελμα δὲν σὲ ἐμποδίζει νὰ γίνης ἅγιος. Ἡ ἀγιότης εἶνε οὐράνιο ἄνθος, ποὺ φυτρώνει σὲ ὅλες τὶς τάξεις. Οἱ στρατιῶτες αὐτοὶ ἦταν **Χριστιανοὶ** μέσα σ' ἓνα κόσμον εἰδωλολατρικόν.

Οἱ σαράντα αὐτοὶ κατάγονταν ἀπὸ διάφορα μέρη, ἀλλὰ **εἶχαν θαυμαστὴ σύμπνοια**· ὅ,τι σκεπτόταν ὁ ἓνας σκεπτόταν κι ὁ ἄλλος, ὅ,τι αἰσθανόταν ὁ ἓνας αἰσθανόταν κι ὁ ἄλλος, κι ὅ,τι ἤθελε ὁ ἓνας ἤθελε κι ὁ ἄλλος. Ταυτότης σκέψεως, αἰσθήματος, βουλήσεως καὶ ἐνεργείας· τοὺς διέκρινε **ἐνότης ψυχική**. Μία ψυχὴ σὲ σαράντα κορμιά, λέει ὁ Μέγας Βασίλειος (βλ. Ἐ.Π. Migne 31,508b).

Μέσα στὸ εἰδωλολατρικὸ στράτευμα, οἱ 40 αὐτοὶ **διακρίνονταν** γιὰ τὴ σεμνότητα, τὴν τιμιότητα, τὴν παρρησία καὶ τὴν ἀνδρεία τους. Στὶς μάχες **ἀνδραγαθοῦσαν** κ' οἱ ἀξιωματικοὶ τοὺς ἀγαποῦσαν. Ἔτσι πρέπει νὰ ἔνε ὁ Χριστιανός· νὰ λάμπη, νὰ διακρίνεται, σὰν μαθητῆς, σπουδαστῆς, φοιτητῆς, ἐπιστήμονας, δημόσιος ἄνδρας. Ὁ Χριστιανός εἶνε «**φῶς**» (Ματθ. 5,14), καὶ οἱ 40 Μάρτυρες ἦταν φῶς μέσα στὸ Ῥωμαϊκὸ στράτευμα.

Πότε ἐζήσαν; Σὲ χρόνια πολὺ ἄσχημα, ποὺ ἡ εἰδωλολατρία ἔδινε τὴν τελευταία μάχην ἐναντίον τοῦ Χριστιανισμοῦ. Στὸ θρόνον ἦταν ὁ εἰδωλολάτρης Λικίνιος (308-323 μ.Χ.). Αὐτὸς ὑπέγραψε διαταγὴ, νὰ προσφέρουν ὅλοι θυσία στὰ εἰδῶλα. Οἱ Χριστιανοὶ δυσκολεύτηκαν τότε. Ἄλλοι ἄφησαν τὰ σπίτια τους, ἔφυγαν στὰ βουνὰ καὶ κρύφτηκαν σὲ σπηλιὲς ἀπὸ φόβον μήπως δὲν ἀντέξουν στὸ μαρτύριο. Ἄλλοι ἀμφιταλαντεύονταν μεταξὺ δειλίας καὶ πίστεως. Μερικοὶ ὑπέκυψαν καὶ θυσίασαν. Μεταξὺ ἐκείνων ποὺ ἐμείναν ἀτρόμητοι ἦταν οἱ ἅγιοι 40 Μάρτυρες.

Ὁ ἡγεμόνας Ἀγρικόλαος τοὺς ἀνέκρινε· -Τί εἶσαι, τί πιστεύεις; Αὐτοὶ ὁ ἓνας μετὰ τὸν ἄλλο, καὶ οἱ 40, ἀπήντησαν· -«**Εἶμαι Χριστιανός**». Σήμερα αὐτὸ δὲν στοιχίζει· τότε τὸ «Εἶμαι Χριστιανός» σήμαινε ἐξορία, δήμευσι περιουσίας, μαρτύρια, θάνατο. «Ἔω μακάριες γλώσσες», λέει ὁ Μέγας Βασίλειος στὸ ἐγκώμιό του, «ποῦ εἶ-

πατε αυτό το λόγο! τὸν δέχτηκε ὁ ἀέρας καὶ ἀγιάστηκε, τὸν ἄκουσαν οἱ ἄγγελοι καὶ χειροκρότησαν, τὸν ἄκουσε κι ὁ διάβολος καὶ τραυματίστηκε μαζί με τοὺς δαίμονες, καὶ ὁ Κύριος τὸν κατέγραψε στοὺς οὐρανοὺς» (Ε.Π. Migne 31,512a). Ὅπως αὐτὸς ποὺ βλαστημάει μολύνει τὸν ἀέρα, ἔτσι αὐτὸς ποὺ ὁμολογεῖ τὸ Θεὸ ἀγιάζει τὸν ἀέρα.

Ὁ τύραννος στὴν ἀρχὴ προσπάθησε νὰ τοὺς ἐλκύσει με **κολακεῖες**, νὰ τοὺς κερδίσει με **ὑποσχέσεις** χρημάτων καὶ ἀξιωμάτων. Ἐκεῖνοι ἀπήντησαν· Μὴν κοπιάζεις· καὶ στρατηγούς νὰ μᾶς κάνης καὶ ἀξιώματα καὶ πλοῦτο κι ὅ,τι ἄλλο ὑλικὸ νὰ μᾶς δώσης, ἐμεῖς τὸ Χριστὸ δὲν τὸν ἀρνούμεθα· πεθαίνουμε Χριστιανοί! Ὅταν εἶδε ὅτι με τίποτα δὲν δελεάζονται, τότε γύρισε σὲ **ἀπειλές**· μὰ πάλι χωρὶς ἀποτέλεσμα.

Τέλος τοὺς ἐπέβαλε ἕνα **μαρτύριο** τρομερό. Ἦταν χειμῶνας βαρὺς, τὸ νερὸ κρυστάλλωνε· στὴ Σεβάστεια ἡ λίμνη εἶχε παγώσει καὶ περπατοῦσαν ἐπάνω της. Τὴ νύχτα ὁ τύραννος πῆρε τοὺς ἀγίους ἀθλητὰς καὶ τοὺς ἔρριξε **γυμνοὺς πάνω στὴν παγωμένη λίμνη!** Μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε τὸ μαρτύριό τους; Ζήσαμε κ' ἐμεῖς κάποτε χειμῶνες βαρεῖς, ἀλλὰ ὅλοι, κι ὁ πιὸ φτωχός, εἶχαμε λίγη φωτιά. Γιά σκεφθῆτε τὰ 40 αὐτὰ παλληκάρια νὰ 'νε γυμνὰ πάνω στὸν πάγο...

Μόνο κάποιος ἀπὸ 'κείνους ποὺ τὸ '40, τέτοια ἐποχὴ, ἦταν στρατιῶτες στὴν Ἀλβανία - Τρεμπεσίνα - Τεπελένι, κ' ἔπαθαν **κρυσπαγήματα**, αὐτὸς μπορεῖ νὰ καταλάβῃ. Ἦμουν τότε στὸ Μεσολόγγι ἱεροκήρυκας καὶ τοὺς κατέβαζαν ἐκεῖ με λεωφορεῖα. Δὲν εἶνε ὑπερβολὴ νὰ σᾶς πῶ, ὅτι στὸ νεκροταφεῖο τοῦ Μεσολογγίου θάψαμε 40 πόδια, ποὺ τὰ ἔκοψαν οἱ γιατροὶ με τὸ πριόνι! Μάλιστα. Ἡ νέα γενεὰ δὲν ξέρει ἀπ' αὐτά. Παιδιά, βλέπετε γέρους με ἄσπρα μαλλιά; μὴ ξεχνᾶτε ὅτι, ἂν ὑπάρχει πατρίδα ἐλεύθερη, τὸ ὀφείλουμε σ' ἐκείνους τοὺς ἥρωες, ποὺ ἔδωσαν τότε τὰ μέλη τους καὶ τὴ ζωὴ τους γιὰ μᾶς· τέτοιων ἡρώων ἀπόγονοι νὰ εἴστε κ' ἐσεῖς.

Ἐκεῖ λοιπόν, στὴν παγωμένη λίμνη, οἱ 40 Μάρτυρες ἔψαλλαν ὅλη τὴ νύχτα καὶ ἐνίσχυαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο λέγοντας· **«Δριμὺς (=σκληρός) ὁ χειμῶν, ἀλλὰ γλυκὺς ὁ παράδεισος»** (Migne 31,517a). Καὶ γιὰ νὰ γίνῃ τὸ μαρτύριό τους πιὸ σκληρό, τοὺς ἄναψαν φωτιὰ σὲ λουτρὸ στὴν ὄχθη τῆς λίμνης, νὰ τοὺς δελεάσουν. **Ὁδυνηρὸ τὸ μαρτύριο ἀπὸ ψῦξι.** Τὸ σῶμα παγώνει, μελανιάζει· τὰ σαγόνια τρέμουν, τὰ δόντια χτυποῦν, τὸ αἷμα πῆζει στὴν καρδιά· ὁ θάνατος εἶνε φρικτός.

Τὰ μεσάνυχτα ἕνας εἰδωλολάτρης ποὺ τοὺς φρουροῦσε –δὲν εἶνε ψέμα– εἶδε παράδοξο

θέαμα· ἄγγελοι κατέβαιναν κρατώντας δῶρα, στεφάνια δόξης, πάνω στὴν παγωμένη λίμνη καὶ στεφάνωναν τοὺς ἀθλητὰς. Ἐναν ὅμως τὸν ἄφησαν ἀβράβευτο. Γιατί; τί συνέβη; Αὐτὸς τὴν τελευταία στιγμή **δείλιασε**, ἔφυγε ἀπ' τὴ λίμνη, πῆγε πρὸς τὴ φωτιά, ἀλλὰ ἡ ἀπότομη ἀλλαγὴ θερμοκρασίας τὸν νέκρωσε· πέθανε ἀμέσως. **Ὁ εἰδωλολάτρης**, ὅταν εἶδε τὸ οὐράνιο αὐτὸ θέαμα, τρέχει καὶ λέει, Εἶμαι Χριστιανός! καὶ **πῆρε αὐτὸς τὴ θέσι τοῦ λιποτάκτου.**

Τὸ πρῶτὸ μισοπεθαμένους τοὺς ἔβαλαν σὲ κάρρα νὰ τοὺς ρίξουν στὴ φωτιά. Ἐναν, ποὺ ἄντεχε ἀκόμη, σκέφτηκαν νὰ τὸν κρατήσουν, μήπως τὸν μεταπείσουν. Ἀλλὰ τότε ἦρθε **ἡ μάνα** του, τὸν σήκωσε καὶ τὸν ἔβαλε μόνη της πάνω στὸ κάρρο, γιὰ νὰ μὴ χωρισθῇ ἀπὸ τοὺς συναθλητὰς του. Ὡ πῶς θαυμάζω τὴ γυναῖκα αὐτή! Τέτοιες ἦταν τότε οἱ Χριστιανὲς μανάδες. Αὐτὸ ἦταν τὸ τέλος τῶν 40 Μαρτύρων.

Ἀπὸ ὅλα ὅσα ἀκούσαμε στὸν βίο τους, ἄς μᾶς διδάξῃ, ἀγαπητοί μου, **ἡ ψυχικὴ ἐνότης**, ἡ ὁμοψυχία τους. **Ποῦ ὑπάρχει σήμερα;** √ Ὑπάρχει **στὰ σπίτια;** Ἄντρας καὶ γυναῖκα, ἀπ' τὴν ὥρα ποὺ στεφανώθηκαν **«εἰς σάρκα μίαν»** (μυστ. Γάμ.), δὲν εἶνε πλέον δύο, εἶνε ἕνα. Δεῖξτε μου ἕνα ἀντρόγυνο με ὁμόνοια. Σπάνιο πρᾶγμα. Χθὲς διέθεσα ὥρες νὰ συμβιβάσω ἕνα ζευγάρι· δύσκολο, δυσκολώτατο. Παρ' ὅλη τὴν προσπάθεια καὶ τὰ ἐπιχειρήματα, στάθηκε ἀδύνατο. √ Ὑπάρχει ἐνότης **στὸ ἔθνος;** Σπανίως βρεθήκαμε ἐνωμένοι, ὅπως τὸ '40. Τώρα ἔχουμε ἐνότητα; Ψέμα θὰ εἶνε ἂν ποῦμε ὅτι ἔχουμε ἐνότητα. Ἄς εὐχηθοῦμε στὸ Θεὸ νὰ μᾶς δώσῃ.

Οἱ 40 Μάρτυρες μᾶς φωνάζουν· Ἐλληνες ἐνωθῆτε, Χριστιανοὶ ἐνωθῆτε, κληρικοὶ καὶ μοναχοὶ **ἐνωθῆτε, ἂν θέλετε νὰ σωθῆτε.**

Εἶμαι ἀμαρτωλός, ἀλλὰ προβλέπω ὅτι θὰ ἔρθουν χρόνια ποὺ **θὰ εἰσέλθουμε σὲ περίοδο μαρτυρίου**· θὰ μαρτυρήσουμε, ἀδελφοί μου, θὰ κληθοῦμε νὰ μιμηθοῦμε τοὺς 40 Μάρτυρες!

Τὸ πιστεύω, θὰ ἔρθῃ ὥρα ποὺ **θὰ πᾶμε πάλι** στὴ Μικρὰ Ἀσία, στὸν Πόντο, στὰ ἅγια μέρη, καὶ θὰ δοξάσουμε Πατέρα Υἱὸν καὶ ἅγιον Πνεῦμα. Δὲν ἔσβησε ἡ φυλὴ μας. Θὰ ζήσῃ, θὰ νικήσῃ, θὰ θριαμβεύσῃ, ὑπὸ ἕνα ὄρον· **νὰ ζήσουμε κ' ἐμεῖς ἐνωμένοι**, ὅπως οἱ 40 Μάρτυρες· καὶ τότε τιμὴ καὶ δόξα θὰ ἀνήκῃ στὸ μικρὸ εὐλογημένο τοῦτο ἔθνος· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἐγίνε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Παντελεήμονος Φλωρίνης τὴν 8-3-1975 Σάββατο ἑσπέρως με ἄλλο τίτλο. Καταγραφή καὶ σύντμησης 13-2-2019.

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΣΤ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2166	Κυριακὴ Α' Νηστειῶν – τῆς Ὁρθοδοξίας 17 Μαρτίου 2019	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

Τί εἶνε Ἐκκλησία;

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἑορτὴ καὶ πανήγυρις μεγάλη. Δὲν ἑορτάζει ἓνας ἢ δύο ἢ τρεῖς ἢ σαράντα ἢ χίλιοι ἅγιοι· **ἑορτάζει** ἐκεῖνη ποὺ γέννησε ὅλους τοὺς ἁγίους καὶ μάρτυρας, ἢ **«μία, ἁγία, καθολικὴ καὶ ἀποστολικὴ Ἐκκλησία»** (Σύμβ. πίστ. 9). Πανηγυρίζει τὴν ἑνδοξη νίκη τῆς, τὸν θρίαμβο ποὺ κατήγαγε ἐναντίον τῆς αἰρέσεως τῶν εἰκονοκλαστῶν, καὶ τιμᾶ τὴ μνήμη **«τῶν τῆς Ὁρθοδοξίας προμάχων»** (Συνοδικόν).

Θὰ προσπαθήσω νὰ σᾶς ἐξηγήσω μὲ ἀπλὰ λόγια **τί εἶνε** Ἐκκλησία, στὴν ὁποία κ' ἐμεῖς ἀνήκουμε, καὶ **τί χρέος ἔχουμε** ἀπέναντί τῆς.

Ἡ Ἐκκλησία, ἀδελφοί μου, εἶνε σὰν τὸ δέντρο, ποὺ ἓνα μέρος του φαίνεται καὶ τὸ ἄλλο εἶνε κρυμμένο στὴ γῆ, σπουδαιότερο ὅμως εἶνε τὸ κρυμμένο, ἢ **ρίζα**· ἂν κόψης κλαδιὰ ἢ καὶ τὸν κορμὸ τὸ δέντρο βλαστάνει πάλι, ἐνῶ ἂν καταστραφῇ ἢ **ρίζα** τὸ δέντρο νεκρώνεται. Καὶ ἡ **Ἐκκλησία εἶνε δέντρο οὐράνιο**, ἀγλαόκαρπο καὶ εὐσκιόφυλλο· καὶ ὅπως τὸ δέντρο ἔτσι κι αὐτὴ εἶνε **ἐν μέρει ὀρατὴ καὶ ἐν μέρει ἀόρατη**, καὶ τὸ σπουδαιότερο εἶνε ἡ **ρίζα** τῆς.

Ποιά εἶνε ἡ ρίζα τοῦ δέντρου τῆς Ἐκκλησίας, ποὺ ὅλοι οἱ δαίμονες νὰ μαζευτοῦν δὲν θὰ μπορέσουν ποτέ νὰ τὸ ξερριζώσουν; Εἶνε **ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός**, ἢ πίστις ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε ὁ Θεός, ὄχι ἀπλῶς ἄνθρωπος, κι ὅτι **«ἐπὶ τῆς γῆς ὠφθῆ καὶ ἐν τοῖς ἀνθρώποις συνανέστράφη»** (Βαρ. 3,38). Ἔτσι ἔγινε **ὀρατὸς** καὶ περιγραφτός· μπορεῖ νὰ ζωγραφίζεται, καὶ γι' αὐτὸ σήμερα **«προσκυνοῦμεν τὴν ἄχραντον εἰκόνα»** αὐτοῦ (ἀπολυτ.), ὅπως καὶ τῶν ἁγίων. Ἀφ' ὅτου ὅμως ὁ Χριστὸς ἀνελήφθη στοὺς οὐρανοὺς, δὲν εἶνε πλέον ὀρατὸς ὅπως προηγουμένως ποὺ τὸν ἔβλεπαν ὅλοι· τώρα εἶνε **ἀόρατος**, δὲν τὸν βλέπουμε μὲ τὰ μάτια τὰ σαρκικά· τὸν βλέπουμε μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς, μὲ τὴν πίστι.

● Τὸ ἴδιο καὶ ἡ **Ἐκκλησία**. Εἶνε καὶ αὐτὴ καὶ ὀρατὴ καὶ ἀόρατη. **Ἀόρατη** μὲν ὡς πρὸς τὴν **κεφαλή** - τὸν ἀρχηγό τῆς, δηλαδὴ τὸν Χριστό.

Ἀόρατη ἀκόμη ὡς πρὸς τὴν **ψυχὴ** τῆς, δηλαδὴ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο. Ἀόρατη καὶ ὡς πρὸς ὠρισμένα **μέλη** τῆς, δηλαδὴ τοὺς ἀγγέλους καὶ ἀρχαγγέλους, τοὺς ἁγίους, καθὼς καὶ τὶς ψυχὰς τῶν **«τετελειωμένων πνευμάτων»** (τρισάν.).

● Εἶνε ὅμως καὶ **ὀρατὴ** ἡ Ἐκκλησία μας. Γιατί; Διότι κατὰ τὴν ἐντολὴ τοῦ Κυρίου ἐξαπλώνεται πάνω στὴ Γῆ, ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀνθρώπους, καὶ ἔτσι λαμβάνει ἓνα ὕλικὸ σχῆμα. Ἄς τὸ ἀναλύσουμε αὐτὸ ἀκόμη ἀπλούστερα.

✓ Ἡ Ἐκκλησία ἐν πρώτοις εἶνε – ποιοί; **ὁ ναός**. Ὅταν ἐκκλησιαζόμαστε ἄς σκεφτοῦμε ὡς ἔξῃς. Προτοῦ νὰ κτιστῇ ὁ ναὸς αὐτός, ἐδῶ τί ἦταν; Ἐνα οἰκόπεδο σὰν ὅλα τὰ ἄλλα, οἰκόπεδο ποὺ ἔπαιζαν μπάλλα τὰ παιδιὰ. Ἄλλ' ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ ὁ πιστὸς λαὸς τῆς περιοχῆς ξεχώρισε αὐτὸ τὸ τετράγωνο καὶ εἶπε, Ἐδῶ θὰ χτίσουμε ἐκκλησία, ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ ἔβαλαν θεμέλιο μὲ τὸν τίμιον σταυρό, ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ στήθηκε ἁγία τράπεζα κι ὁ ναὸς ἄρχισε νὰ λειτουργῇ, ὁ χώρος αὐτὸς ξεχώρισε. Δὲν εἶνε πιά οἰκόπεδο τοῦ ἐνὸς καὶ τοῦ ἄλλου. Ἐδῶ πλέον δὲν εἶνε γῆ. Ὅταν μπαίνης στὴν ἐκκλησία μὲ πίστι, ὄχι ὅπως μπαίνει ὁ ἄπιστος καὶ ἄθεος, τότε δὲν πατᾶς πλέον τὴ γῆ, βρίσκεσαι στὸν οὐρανό· ἐδῶ εἶνε κομμάτι τοῦ οὐρανοῦ. Ἀπὸ τὴν ὥρα λοιπὸν ποὺ ὁ ναὸς ἐγκαινιάσθηκε, εἶνε τόπος ἱερὸς καὶ ἅγιος. Ἐδῶ μέσα τελεῖται τὸ μυστήριον τῆς θείας εὐχαριστίας κι ἀκούγεται ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ· ἐδῶ ὁ ἄνθρωπος βαπτίζεται καὶ παίρνει ὄνομα χριστιανικό, ἐδῶ στεφανώνεται, ἐδῶ ἀποχαιρετᾶ τοὺς νεκρούς του, ἐδῶ στὸ τέλος κηδεύεται κι αὐτός. Ὅ,τι βλέπουμε καὶ ἀκοῦμε μέσα στὸ ναὸ εἶνε ἅγιο. Ὁ ναὸς ἀποτελεῖ τὸ ὀρατὸ κέντρο τῆς Ἐκκλησίας μας. Καὶ γι' αὐτὸ ὁ πιστὸς ἀγαπᾶ νὰ βρίσκειται στὸ ναό. **«Ὡς ἀγαπητὰ τὰ σκηνώματά σου, Κύριε τῶν δυνάμεων. ἐπιποθεῖ καὶ ἐκλείπει ἡ ψυχὴ μου εἰς τὰς αὐλὰς τοῦ Κυρίου»**, λέει ὁ ψαλμωδός (Ψαλμ. 83,2-3).

Δυὸ πράγματα δεῖχνουν τὸν πολιτισμὸ μιᾶς

χώρας, ὁ ναὸς καὶ τὸ σχολεῖο. Ἐγώ, πού περιώδευσα ὡς ἱεροκήρυκας πολλὰ χωριά, αὐτὸ συμπέρανα· ῥημαγμένο σχολεῖο - χωριὸ ἄξεστο, ἀπεριποίητη ἐκκλησιά - χωριὸ ἀφώτιστο· ὅταν δῆς σχολεῖο περιποιημένο καὶ ἐκκλησία λαμπρὴ καὶ μεγάλη, στὸ χωριὸ αὐτὸ κατοικοῦν **ἄνθρωποι εὐγενεῖς**.

✓ Ἐκκλησία λοιπὸν ἴσον ναὸς· ἀλλ' ὄχι μόνο ναὸς. Εἶνε καὶ κάτι ἄλλο σπουδαιότερο, πού δυστυχῶς τὸ περιφρονοῦμε, κι αὐτὸ εἶνε ὁ **ἱερεὺς**. Μπορεῖς νὰ φανταστῆς σχολεῖο χωρὶς δάσκαλο, νοσοκομεῖο χωρὶς γιατρό, στρατὸ χωρὶς ἀξιωματικό, πλοῖο χωρὶς καπετάνιο; Ὁχι. Ἔτσι δὲν ὑπάρχει καὶ Ἐκκλησία χωρὶς ἱερέα.

Θέλετε νὰ τὸ καταλάβετε; Ἐπάνω στὴν ἀγία τράπεζα, ὅταν γίνεται θεία λειτουργία, βάζουμε λίγο ψωμί καὶ λίγο κρασί. Ὁλος ὁ κόσμος νὰ μαζευτῆ καὶ νὰ παρακαλῆ (λαὸς καὶ ἄρχοντες, στρατηγοὶ καὶ καθηγηταί, μοναχοὶ καὶ ἀσκηταὶ ἀκόμη), τὸ ψωμί δὲν γίνεται σῶμα Χριστοῦ καὶ τὸ κρασί δὲν γίνεται αἷμα του. Ἐνας παπᾶς ὅμως, ἃς εἶνε ἀγράμματος - ἀστοιχείωτος, **εἶνε ἰκανὸς νὰ τελήσῃ τὸ μυστήριον**. Αὐτὴ εἶνε ἡ πίστις μας. Ἄν δὲν πιστεύετε, μὴ μπαίνετε στὴν ἐκκλησία· καὶ χαρὰ σ' ἐκεῖνον πού πιστεύει καὶ κοινωνεῖ εἰς ζωὴν αἰώνιον.

Μὰ τί ἀκούω· Ὁ παπᾶς εἶνε τέτοιος καὶ τέτοιος!... Ἄκουσε, ἀδελφέ μου. Ἀπὸ τὴν ὥρα πού θὰ βάλῃ τὰ ἄμφια καὶ θὰ πῆ «*Εὐλογημένη ἡ βασιλεία...*», ἢ θ' ἀγίασῃ τὴν κολυμβήθρα ἢ θὰ εὐλογήσῃ τὰ στέφανα, τὸ μυστήριον ἔγινε· ἐκεῖνη τὴν ὥρα δὲν εἶνε πλέον ὁ ἄλφα ἢ ὁ βῆτα – ἂν ἔχη ἁμαρτίες θὰ τὸν κρίνῃ ὁ Θεός. Ὅπως στὸν ἀξιωματικό ἐν ὑπηρεσίᾳ, ὅ,τι κι ἂν εἶνε στὴν ἰδιωτικὴ του ζωὴ, ἀναγνωρίζουν τὴν ἐξουσία του καὶ πειθαρχοῦν, κατὰ παρόμοιο τρόπο κ' ἐδῶ. Φόρεσε τὸ πετραχήλι ὁ παπᾶς; Ἄ ἐκεῖνο τὸ πετραχήλι! εἶνε Ἰορδάνης, στὸν ὁποῖο πλένονται καὶ καθαρίζονται οἱ ψυχές. «*Αὕτη ἡ πίστις τῶν ὀρθοδόξων*» (Συνοδ.), ἡ πίστις ἡ ἀποστολική. Ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶνε τὰ ντουβάρια καὶ οἱ εἰκόνες, εἶνε ὁ ἱερεὺς. Στις ἄλλες ὀρθόδοξες χώρες σέβονται τὸν παπᾶ, ἐδῶ ντρέπομαι νὰ πῶ τί κάνουν... Σὺ, ἂν ἀγαπᾶς τὴν Ἐκκλησία, **τίμησε τὸν ἱερέα**.

✓ Ἐκκλησία ἴσον ναὸς, Ἐκκλησία ἴσον ἱερεὺς, ἀλλὰ καὶ κάτι ἄλλο· Ἐκκλησία εἶνε καὶ **ὄλος ὁ πιστὸς λαός**. Κάθε ὀρθόδοξος Χριστιανός, βαπτισμένος στὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, εἶνε ἕνα ζωντανὸ κύτταρο μέσα στὸν ὀργανισμό τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ ἱερεὺς, πού εἶπαμε, καὶ ἐν γένει ὁ ἱερὸς κληρὸς ὑπάρχουν γιὰ τὸν πιστὸ λαό. Ἀλλὰ ἐπ' αὐτοῦ δὲν ἐπεκτείνονται· σπεύδω νὰ προσθέσω κάτι τελευταῖο καὶ σημαντικώτερο.

✓ Ἡ Ἐκκλησία, ἀγαπητοί μου, τί εἶνε; Εἶνε τὸ Σύμβολο τῆς πίστεώς μας, τὸ «**Πιστεύω**». Ὡ αὐτὸ τὸ «*Πιστεύω*»! Μετρήστε τὶς λέξεις του. Τὸ «*Πιστεύω*» δὲν εἶνε γραμμένο μὲ πέννα καὶ μελάνι, εἶνε γραμμένο μὲ αἷμα, αἷμα πού ἀχνίζει. Κάθε λέξις τοῦ «*Πιστεύω*» δὲν γράφτηκε σὲ σχολὲς καὶ γραφεῖα καὶ βιβλία ἐπιστημονικά· τὸ «*Πιστεύω*» γράφτηκε μέσα σὲ ἱερεὺς Συνόδους, πάνω στὴ μάχη τῆς Ἐκκλησίας γιὰ τὴν ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ· στάζει δάκρυ προσευχῆς καὶ μαρτυρικὸ αἷμα ὀρθοδόξου ὁμολογίας. Τὸ «*Πιστεύω*» αὐτὸ εἶνε ἡ ἀκριβὴς διατύπωση τῆς πίστεως τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ποιά εἶνε, λοιπόν, ἡ Ἐκκλησία; Ἐκκλησία στὴν οὐσία της εἶνε ὅ,τι δίδαξε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὅ,τι κήρυξαν οἱ ἀπόστολοι, ὅ,τι ἐρμήνευσαν οἱ πατέρες καὶ διδάσκαλοι τῆς οἰκουμένης, ὅ,τι ὠρίσαν οἱ Οἰκουμενικὲς Σύνοδοι, ὅ,τι ὁμολογεῖ ἡ Ὁρθοδοξία μας. **Αὐτὴ εἶνε ἡ Ἐκκλησία**. Καὶ δὲν ἔχουμε δικαίωμα νὰ πειράξουμε κάτι. Ὅπως δὲν μπορεῖς νὰ πᾶς στὴν Ἀκρόπολι καὶ νὰ διορθώσης κάτι πάνω στὸν Παρθενῶνα, γιατί θεωρεῖται ὡς κάτι τέλειο, ἕνα ἀριστούργημα, ἔτσι καὶ ἡ Ὁρθοδοξία μας εἶνε **τὸ ἀριστούργημα τοῦ ἀγίου Πνεύματος**. Δὲν μπορεῖς νὰ προσθέσης ἢ νὰ ἀφαιρέσης οὔτε ἕνα γιώτα. Εἶνε τὸ γνήσιο ἐκτύπωμα τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Αὐτὴ, ἀγαπητοί μου, μὲ λίγες λέξεις εἶνε ἡ Ἐκκλησία μας. Εἶνε δένδρο θεοφύτευτο. Ρίζα του ὁ Χριστός, κλαδιά του ἔμεῖς. Κέντρο τῆς Ἐκκλησίας ὁ ναὸς, λειτουργοὶ οἱ ἱερεῖς. Ὅπως στὸ στρατὸ σαλπίζει σάλπιγγα, ἔτσι σάλπιγγα στὴν Ἐκκλησία εἶνε τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου. Τὸ Πιστεύω μας εἶνε ἡ ἀγία ὀρθόδοξος πίστις. Σ' αὐτὴ τὴν ὀρθόδοξο Ἐκκλησία βαπτισθήκαμε καὶ **σ' αὐτὴν ἀνήκουμε οἱ Ἕλληνες**.

Καὶ ἐὰν τὴν ὀρθόδοξο Ἐκκλησία τὴν γνωρίζουν διὰ τῆς ἱεραποστολῆς καὶ τὴν ἀσπάζονται λαοὶ τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Ἀσίας, ἐὰν τὴν ὀρθόδοξο Ἐκκλησία τὴν ἀγαποῦν μιὰ φορά οἱ Σέρβοι καὶ οἱ Βούλγαροι καὶ οἱ Ῥουμᾶνοι καὶ οἱ Ῥῶσοι, ἔμεῖς οἱ Ἕλληνες πρέπει χίλιες φορές νὰ τὴν ἀγαποῦμε. Γιατὶ ἡ ἱστορία μας βεβαιώνει ὅτι, ἂν δὲν ὑπῆρχε ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, δὲν θὰ ὑπῆρχε Ἑλλάς. **Τὸ ράσο ἔφτιαξε πατρίδα**. Ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἀνέστησε τὴν Ἑλλάδα. Ἡ ὀρθοδοξία εἶνε ἡ ψυχὴ τοῦ ἔθνους μας, ἡ μεγάλη μάνα μας. Σ' αὐτὴν γεννηθήκαμε καὶ σ' αὐτὴν θὰ πεθάνουμε.

Ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός ἃς εἶνε μαζί μας ἐν τῇ ὀρθόδοξῃ Ἐκκλησίᾳ· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης - 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ - τηλ. 23850-28610 - imaafl@yahoο.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΣΤ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2168

Κυριακὴ Β' Νηστειῶν (Μάρκ. 2,1-12)
24 Μαρτίου 2019

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Εἰκόνες τῆς ἁμαρτίας

«Τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου» (Μάρκ. 2,5)

Ἀκούσατε, ἀγαπητοί μου, τὸ ἱερὸ εὐαγγέλιο. Ἡ Σᾶς εἶνε γνωστό. Διηγεῖται ἓνα θαῦμα. Τί εἶπα, ἓνα; Λάθος, **δύο θαύματα** διηγεῖται. Ἄν πιστεύετε μόνο τὸ ἓνα, δὲν εἴστε Χριστιανοί· ἂν πιστεύετε καὶ τὰ δύο, καὶ μάλιστα **τὸ δεύτερο**, τότε εἴστε. Δύο θαύματα λοιπόν· τὸ ἓνα μικρό, τὸ ἄλλο μεγάλο· τὸ ἓνα ὀρατό, τὸ ἄλλο ἀόρατο. Θέλω **νὰ τὸ πιστέψετε!** Κι ὄχι ἀπλῶς νὰ τὸ πιστέψετε, ἀλλὰ καὶ **νὰ τὸ ζήσετε**· γιατί τὸ δεύτερο θαῦμα μπορεῖ νὰ γίνῃ καὶ δικό σας!

Τὸ μικρὸ θαῦμα ποῖό εἶνε; Ἐναν ἀσθενῆ, **ἔνα παράλυτο** ποὺ δὲν μπορούσε νὰ κουνήσῃ οὔτε χέρια οὔτε πόδια, νεκρὸ ἄταφο, τέσσερις σπλαχνικοὶ ἄνθρωποι τὸν σήκωσαν ὅπως σηκῶνουν ἓνα φέρετρο καὶ τὸν πῆγαν στὸ Χριστό. Καὶ ὁ Χριστὸς τοῦ εἶπε· «Ἐγειρε καὶ ἄρον τὸ κράβαττόν σου καὶ ὑπάγε εἰς τὸν οἶκόν σου» (Μάρκ. 2,11). Καὶ ἔφτασε αὐτὴ ἡ διαταγὴ γιὰ νὰ γίνῃ τὸ θαῦμα. Τὰ ναρκωμένα νεῦρα ζωντάνεψαν, ἡ δύναμις του ἐπανῆλθε, κι ὅπως ἡ ἀκρίδα τινάζεται στὰ χορτάρια τώρα τὸ καλοκαίρι, ἔτσι τινάχτηκε πάνω, σὰν νὰ τὸν πέρασε ῥεῦμα. Ἀμέσως **στάθηκε ὄρθιος** καί, αὐτὸς ποὺ δὲν μπορούσε νὰ σηκώσῃ οὔτε τὸ κουτάλι του γιὰ νὰ φάῃ καὶ τὸν τάζαν ἄλλοι, πῆρε στὴν πλάτη του ὁλόκληρο κρεβάτι καὶ μπροστὰ στὸν κόσμον ξεκίνησε καὶ **πῆγε στὸ σπίτι του!** Τὸ εἶδαν ὅλοι καὶ θαύμασαν. Αὐτὸ εἶνε τὸ μικρὸ θαῦμα.

—**Μικρὸ τὸ λές;** θὰ πῆτε. Στὴν Ἀθήνα εἶνε τὸ Ἄσυλο Ἀνιάτων μὲ παραλύτους ποὺ μένουν στὰ κρεβάτια ἀκίνητοι· ὅλοι οἱ γιατροὶ δὲν μποροῦν μὲ τίποτα νὰ τοὺς κάνουν νὰ κουνηθοῦν. Ἄν πάῃ τώρα ἓνας πιστὸς παπᾶς καὶ σταυρώσῃ ἓναν ἀπ' αὐτούς, καὶ πιστεύῃ κι ὁ ἀσθενὴς πιστεύουν καὶ οἱ συγγενεῖς, καὶ σηκωθῇ ὄρθιος, δὲν θὰ φωνάξουν ὅλοι ὅτι ἔγινε θαῦμα;

Ναί, ἀλλ' αὐτὸ εἶνε μικρό· εἶνε σὰν τὸ πρῶτο ἀπ' τὰ δύο ποὺ λέει σήμερα τὸ εὐαγγέλιο. Τὸ δεύτερο, **τὸ μεγάλο θαῦμα**, ποῖό εἶνε; Ἐπαναλαμβάνω· ἂν δὲν τὸ πιστέψετε ματαίως πᾶτε στὴν ἐκκλησία, καὶ ἂν δὲν τὸ ζήσετε Πάσχα δὲν κάνετε. Ποῖό εἶνε τὸ δεύτερο;

Λίγα λεπτά πρὶν τὸ θαῦμα τῆς θεραπείας ὁ Χριστὸς, ἔκανε ἓνα ἄλλο θαῦμα, **τριμέγιστο ἀλλὰ ἀόρατο**. Τὸ πρῶτο ἔγινε λέγοντας «Ἐγειρε καὶ ... ὑπάγε εἰς τὸν οἶκόν σου»· τὸ δεύτερο ἔγινε μὲ τὰ λόγια «**Τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου**» (ἔ.ἀ. 2,5). Εἶνε μικρὸ αὐτό; Μὲ τὴν πρώτη διαταγὴ θεράπευσε τὸ κορμί, μὲ τὴν δεύτερη θεράπευσε κάτι ἀνώτερο, τὴν ψυχὴ· μὲ τὴν μία θεράπευσε τὸ φθαρτό, μὲ τὴν ἄλλη θεράπευσε τὸ ἀφθαρτό καὶ αἰώνιο καὶ ἀθάνατο.

Σήμερα μόνο **τὸ κορμὶ ὑπολογίζουμε**· μόνο ὅταν αὐτὸ θεραπευθῇ καὶ σωθῇ ἀπὸ κάποια ἀσθένεια, τότε δοξάζουμε τὸ Μεγαλοδύναμο, εὐγνωμονοῦμε τὸ γιατρὸ καὶ γράφουμε εὐχαριστήριο στὶς ἐφημερίδες. Ἀκοῦμε ἀρρώστια, ἀκοῦμε καρκίνο, καὶ μᾶς πιάνει τρόμος· ἀλλὰ ἀκοῦμε ἁμαρτία, καὶ κανεὶς ἀπὸ μᾶς δὲν συγκινεῖται. Ποῖό εἶνε σοβαρότερο, ὁ καρκίνος ἢ ἡ ἁμαρτία; Ἀκοῦμε τὴν ἁμαρτία καὶ γελάμε. Δὲ βαριέσαι! λέμε. Καὶ ἂν παρουσιαστῇ κανένας ἱεροκήρυκας αὐστηρὸς, δυσφοροῦμε.

Ἡ ἁμαρτία ὅμως δὲν εἶνε παιχνιδάκι ἀγιοβασιλιάτικο γιὰ παιδιὰ. Ξέρετε **τί εἶνε ἡ ἁμαρτία; Κάτι πολὺ σοβαρό**. Θὰ πῶ 3 - 4 παραδείγματα, γιὰ νὰ σᾶς δώσω μιὰ εἰκόνα τῆς.

■ Ἡ γῆ αὐτὴ ποὺ πατοῦμε, μὲ ὅλα ὅσα ἔχει πάνω τῆς, τί εἶνε; Μιὰ σταγόνα στὸν ὠκεανό, ἓνα κουκκὶ ἄμμου μέσα στὸ σύμπαν μὲ τὰ ἀν-

αρίθμητα αστέρια του, πού μοιάζουν σαν καντηλάκια σ' έναν ασύλληπτο ναό. Άπειλούν οι άθεοι ότι θα κλείσουν τούς ναούς και θα σβήσουν τούς πολυελεύους. Σβήστε τους λοιπόν! Έχει ο Θεός στον ούρανο πολυέλεο και άμετρητα καντήλια τὰ αστέρια· αὐτὰ μπορεῖτε νὰ τὰ σβήσετε; Ὅλα αὐτὰ εἶνε δημιουργήματά του. Τὸ λέει σήμερα ὁ ἀπόστολος· «*Σὺ κατ' ἀρχάς, Κύριε, τὴν γῆν ἐθεμελίωσας, καὶ ἔργα τῶν χειρῶν σου εἰσιν οἱ οὐρανοί*» (Ἐβρ. 1,10 = Ψαλμ. 101,26). Σὺ, Θεέ μου, λέει, ἔφτιαξες τὴ γῆ καὶ ὅλα τὰ ὠραῖα πού βλέπουμε. **Θαῦμα ἢ Δημιουργία.**

Μεγαλύτερο ὅμως θαῦμα εἶνε ἡ **ἁρμονία** καὶ **τάξις**, τ' ὅτι ὅλα αὐτὰ βρίσκονται στὴ θέσι τους, πειθαρχοῦν σαν στρατιῶτες, κινοῦνται μὲ μαθηματικὴ ἀκρίβεια. Γιατὶ ὁ Δημιουργὸς σὲ ὅλα τὰ δημιουργήματά του, ἀπ' τὰ μεγαλύτερα μέχρι τὸ μόριο τῆς ὕλης, ἔβαλε νόμους, τούς *φυσικούς νόμους*. Ὅλα λειτουργοῦν ἐπὶ τῆ βάσει τῶν νόμων, κανένα δὲν ἐκτρέπεται ἀπὸ αὐτούς. Στὴν ὥρα τους εἶνε ὅλα· «*Ὁ ἥλιος ἔγνω τὴν δύσιν αὐτοῦ. Ἔθου σκότος, καὶ ἐγένετο νύξ*» (Ψαλμ. 103,19-20)! αὐτὸς εἶνε ἕνας ἀπ' τούς ὠραιότερους στίχους τοῦ Ψαλτηρίου.

–Μὰ τί ἔπαθες; Ἐφυγες ἀπ' τὸ θέμα σου. Εἶπες ὅτι θὰ μιλήσης περὶ ἁμαρτίας, καὶ μᾶς μιλάς γιὰ φυσικούς νόμους;...

Δὲν ἔφυγα ἀπ' τὸ θέμα. Θέλω νὰ πῶ καὶ νὰ τονίσω, ὅτι μέσα στὴν ἁρμονία τοῦ σύμπαντος ὑπάρχει μία δυσαρμονία, μία ἀταξία· στὴ «συναυλία», πού παίζουν ὅλα, τὸ αὐτὶ τοῦ Μαέστρου συλλαμβάνει μιὰ παραφωνία. Ὁ κόσμος ὀλόκληρος σαν μιὰ κιθάρα παίζει τὸν ὕμνο τοῦ Δημιουργοῦ «*Αἰνεῖτε αὐτὸν τὰ πάντα, ἡ σελήνη, τὸ χιόνι, τ' αστέρια, μικρὰ - μεγάλα, οἱ πάντες αἰνεῖτε τὸν Θεόν*» (βλ. Ψαλμ. 148ος). Ἄλλα μέσα στὴν ἁρμονία ὑπάρχει μία **δυσαρμονία**, μία **ἀταξία**, ἕνα **φάλτσο**. Ποιό; Ἡ ἁμαρτία τοῦ ἀνθρώπου!

■ Ὅπως στὰ ἄλλα δημιουργήματα ὁ Θεὸς ἔθεσε νόμους, ἔτσι καὶ στὸν ἄνθρωπο. Ὅχι νόμους φυσικούς ἀλλὰ ἠθικούς, πού εἶνε ἀνώτεροι. Μὴ μοῦ μιλάτε γιὰ νόμους ἀνθρώπων σαν αὐτούς πού ψηφίζει ἡ βουλή, νόμους τοῦ κράτους. Γιὰ ἕνα νόμο ὀμιλῶ ἐγὼ· νόμο αἰώνιο, ἀκατάλυτο, ἀθάνατο. Ποιὸς εἶνε αὐτός; Εἶνε τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, πού ἐκφράζεται μὲ δύο τρόπους· μὲ τὴ φωνὴ τῆς συνειδήσεως (ἄγραφος νόμος) πού ὑπαγορεύει «*Κάνε τὸ καλὸ καὶ φεῦγε ἀπ' τὸ κακό*», καὶ μὲ τὸ γραπτὸ νόμο τοῦ Εὐαγγελίου, τὴν ἁγία Γραφή, πού λέει «*Ἐκκλινον ἀπὸ κακοῦ καὶ ποιήσον ἀγαθόν*» (Ψαλμ. 33,15). Τί εἶνε λοιπὸν ἡ ἁμαρτία; Εἶνε **ἀνομία**, εἶνε ἡ παράβασις τοῦ θείου νόμου ὅπως λέει τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο· «*ἡ ἁμαρτία ἐστὶν ἡ ἀνομία*» (Α' Ἰω. 3,4).

■ Ὅπως στὴ φύσι ὅλα κινοῦνται πάνω στὴν τροχιά τοῦ φυσικοῦ νόμου, ἔτσι κι ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ κινῆται ἐπάνω στὸν πνευματικὸ νόμο τοῦ θείου θελήματος. Τὸ κάνει; Ἄν τὸ ἔκανε, θὰ ὑπῆρχε ἁρμονία, ἡ γῆ θὰ ἦταν παράδεισος. Κάνοντας ὅμως τὴν ἁμαρτία ξεφεύγει ἀπὸ τὴν τροχιά του, ἐκτροχιάζεται. Ἡ ἁμαρτία λοιπὸν εἶνε **ἐκτροχιασμός**, παράβασις τοῦ νόμου πού ὁ Θεὸς ἔβαλε μέσα του.

■ Παρ' ὅλα αὐτὰ τὴν ἁμαρτία ὄχι μόνο τὴν κάνουμε ἄφοβα, ἀλλὰ καὶ τὴ γευόμαστε εὐχαρίστως. Τὸ λέει ἡ Γραφή· Θὰ ῥθουν χρόνια πού ὁ ἄνθρωπος θὰ πίνῃ τὴν ἁμαρτία σαν ἕνα ποτήρι δροσερὸ νερὸ τὸ καλοκαίρι (βλ. Ἰωβ 15,16). Σαν παγωτό· ἀλλ' αὐτὸ τὸ «παγωτό» θὰ βγῆ στὸ τέλος φαρμάκι, παράθειο· καταστροφή, ὄλεθρος, πανωλεθρία. Γιατὶ ξέρεις τί **βάρος** ἔχει ἡ ἁμαρτία; Ὅχι μόνο ἡ πιὸ βαρεῖα (π.χ. μοιχεία, πορνεία, κλοπή, φόνος, πλαστογραφία, διάρρηξις...), ἀλλὰ κι αὐτὴ πού θεωρεῖται ὡς πιὸ μικρὴ, π.χ. τὸ ψέμα. Ἐλάτε νὰ ζυγίσουμε στὴν πλάστιγγα τοῦ Εὐαγγελίου τὸ ψέμα. Βάλε στὸ ἕνα μέρος τὸ «ψεματάκι» πού εἶπες στὴ μάνα σου ἢ στὸν προϊστάμενό σου. Ξέρεις πόσο βάρος ἔχει; Ἐλα νὰ τὸ σηκώσης. Ὅχι ἕνας ἀλλὰ καὶ χίλιοι δὲν μπορούμε νὰ τὸ σηκώσουμε. Κι ὄχι μόνο ἐμεῖς οἱ ἁμαρτωλοὶ. Ἐλάτε Παναγία, ἐλάτε οἱ ἅγιοι, οἱ ἄγγελοι καὶ ἀρχάγγελοι, «*τὰ Χερουβὶμ καὶ τὰ Σεραφίμ, ἐξαπτέρυγα, πολυόμματα, μετάρσια, πτερωτά*» (θ. Λειτ.), ἐλάτε κάτω στὴ γῆ νὰ σηκώσετε τὸ βάρος. Ἀδύνατον, μένει ἀκίνητο!

–Μὰ τότε, πάτερ, μᾶς ἀπελπίζεις!...

* * *

Ὅσο μπορούσε, ἀδελφοί μου, ὁ παράλυτος νὰ σηκώσῃ τὸ κουτάλι του, ἄλλο τόσο μπορεῖ καὶ ὁ ἁμαρτωλὸς νὰ σηκώσῃ τὸ ἀμάρτημά του. Ποιὸς λοιπὸν τὸ σηκώνει; Οὔτε ἄγγελος οὔτε ἀρχάγγελος. Ποιὸς τότε; Τὸ πιστεύεις; – φθάσαμε στὸ καίριο σημεῖο. Ποιὸς; «*Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν Χριστῷ τῷ βασιλεῖ ἡμῶν Θεῷ*»! Αὐτὸς σήκωσε τὸ βάρος τῆς ἁμαρτίας. Στὸ ἄλλο μέρος τῆς ζυγαριᾶς ἔπεσε – τί· **τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ μας** πού εἶνε στὸ δισκοπότηρο. Μιὰ σταλαγματιά –τί λέω–, ἕνα ἡλεκτρόνιό του ἂν πέσῃ στὸ ἄλλο μέρος τῆς ζυγαριᾶς **μαζὶ μὲ δάκρυα εἰλικρινοῦς μετανοίας**, πανηγυρίζουν τότε στὸν οὐρανὸ οἱ ἄγγελοι. Θαῦμα μέγα γίνεται ὅταν στὸ ἐξομολογητήριο ἀκουστῆ ἡ φωνὴ τοῦ Χριστοῦ «*Τέκνον, ἀφέωνται σοι αἱ ἁμαρτίαι σου*» (Μάρκ. 2,5).

Νὰ τὸ θαῦμα τὸ μέγα, πού εἶθε νὰ τὸ νιώσουμε, νὰ τὸ πιστέψουμε καὶ νὰ τὸ ζήσουμε.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«*Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος*» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - "Ἔτος ΛΣΤ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2170	Κυρ. Γ' Νηστ. Σταυρ/σεως (Ἐβρ. 4,14 – 5,6) 31 Μαρτίου 2019	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ἡ πίστι φῶς, ὄπλο, ὁδηγός

«Ἀδελφοί, ἔχοντες ἀρχιερέα μέγαν διεληλυθότα τοὺς οὐρανοὺς, Ἰησοῦν τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ, κρατῶμεν τῆς ὁμολογίας» (Ἐβρ. 4,14)

Ο Ἰησοῦς Χριστός, ἀγαπητοί μου, εἶνε ὁ Σωτήρας τοῦ κόσμου. **Σῶζει ὁ Χριστός.** Καθὼς διανύουμε τὸ στάδιο τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, εἶνε ὁ πιὸ κατάλληλος καιρὸς γιὰ νὰ ἐμβαθύνουμε μὲ ἡσυχία στὶς μεγάλες ἀλήθειες τῆς πίστεώς μας ὅπως αὐτή, ὅτι ὁ Χριστὸς σῶζει.

Ἀπὸ τί σῶζει; Ἀπὸ τὸν κατακλυσμὸ τῆς ἁμαρτίας. Ὅπως ἔσωσε τότε τὸ Νῶε καὶ τὴν οἰκογένειά του ἀπὸ τὸν κατακλυσμὸ τοῦ νεροῦ, ποὺ ἔπνιξε ὅλη τὴν ἀμετανόητη ἀνθρωπότητα, ἔτσι σῶζει καὶ σήμερα.

Πῶς σῶζει; Ἡ σωτήριος κιβωτὸς τώρα, μέσα στὸν τελευταῖο αὐτὸ φοβερὸ κατακλυσμὸ, εἶνε ἡ Ἐκκλησία, τὸ ἀβύθιστο πλοῖο τοῦ Θεοῦ, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, τὴν ὁποία ἔχτισε καὶ ἀπέκτησε μὲ τὸ ἴδιο τὸ αἷμα του· δι' αὐτῆς σῶζει ὁ Χριστὸς.

Ποιὸς σῶζει; Τὶς ψυχὲς ἐκείνων ποὺ τὸν ἐπικαλοῦνται. Σῶζει τοὺς ἁμαρτωλοὺς. Ἀλλὰ ἁμαρτωλοὶ εἶνε ὅλοι, θὰ πῆτε· θὰ σωθοῦν δηλαδὴ ὅλοι; Ἀσφαλῶς ὅλοι μποροῦν νὰ σωθοῦν, ἂν βέβαια τὸ θελήσουν. Δυστυχῶς ὅμως δὲν τὸ θέλουν. Ποιὸς ἁμαρτωλοὺς λοιπὸν σῶζει ὁ Χριστὸς; Ἐκείνους ποὺ συναισθάνονται τὴν ἀθλιότητά τους, πιστεύουν σ' αὐτὸν ὅτι μόνον αὐτὸς μπορεῖ νὰ τοὺς λυτρώσει, καὶ μποροῦν νὰ ἐπαναλάβουν γιὰ τὸν ἑαυτὸ τους τὴν εὐλογημένη ἐκείνη ὁμολογία τοῦ ἀποστόλου Παύλου· «*Χριστὸς Ἰησοῦς ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον ἁμαρτωλοὺς σῶσαι, ὧν πρῶτός εἰμι ἐγώ*» ἤρθε στὸν κόσμον νὰ σώσει τοὺς ἁμαρτωλοὺς, ἀπ' τοὺς ὁποίους πρῶτος εἶμαι ἐγώ (Ἀ. Τιμ. 1,15). Ὁ Χριστὸς προσφέρει σὲ ὅλους τὴν σωτηρία, ἀλλὰ ὑπὸ τὸν ὄρο ν' ἀναγνωρίσουν καὶ νὰ ὁμολογήσουν τὴν ἁμαρτωλότητά τους, νὰ πιστέψουν ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁ μόνος Σωτήρας, κοντὰ στὸν ὁποῖο θὰ βροῦν τὴν ψυχική τους ἀνάπαυσι καὶ τὴν σωτηρία τους.

Γιὰ νὰ σωθῆ λοιπὸν κάποιος χρειάζεται πίστι· πίστι σὲ ὅ,τι διδάσκει ὁ Χριστὸς, πίστις ὅτι μετὰ θάνατον ὑπάρχει ἀνάστασις, κρίσις καὶ ἀνταπόδοσις, παράδεισος καὶ κόλασι. Χωρὶς τὴν πίστι αὐτὴ ἡ σωτηρία εἶνε ἀδύνατη. Διότι **ἡ πίστι στὸ Χριστὸ εἶνε ἡ κινητήριος δύναμις γιὰ τὰ ἔργα τῆς πίστεως**, γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ τῶν ἐντολῶν τοῦ Κυρίου.

Γνωρίζοντας καλὰ αὐτὴ τὴν ἀλήθεια ὁ ἀπόστολος Παῦλος καὶ καθὼς γράφει στοὺς ἔξ Ἑβραίων Χριστιανοὺς, ὅπως ἀκούσαμε σήμερα στὸ ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα, τοὺς προτρέπει θερμὰ, **«νὰ κρατοῦν τὴν ὁμολογίαν»**, τὴν πίστι δηλαδὴ, ὡς ἀνεκτίμητο θησαυρὸ. «*Ἀδελφοί*», γράφει, **«ἔχοντες ἀρχιερέα μέγαν διεληλυθότα τοὺς οὐρανοὺς, Ἰησοῦν τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ, κρατῶμεν τῆς ὁμολογίας»** (Ἐβρ. 4,14).

Ποιά, λοιπόν, εἶνε ἡ ὁμολογία ποὺ πρέπει νὰ κρατοῦμε; Ὁ Χριστὸς, λέει ἐδῶ, εἶνε ὁ ἀρχιερεὺς μας, ὁ μέγας Ἀρχιερεὺς. Προσέφερε θυσία ὄχι κάτι ἄλλο, ὄχι κάτι ξένο, ζῶα ἢ καρποὺς ὅπως γινόταν παλιά, ἀλλὰ τὸ ἴδιο τὸ τίμιο αἷμα του. Σταυρώθηκε, ἀπέθανε, ἐτάφη, ἀναστήθηκε, ἀνελήφθη καὶ βρίσκεται στοὺς οὐρανοὺς. Ἐκεῖ, ὁ μέγας Ἀρχιερεὺς μας, συνεχίζει νὰ δέεται καὶ νὰ μεσιτεύη ὑπὲρ τῶν πιστῶν. Αὐτὴ εἶνε ἡ ὁμολογία τῆς πίστεώς μας, τὴν ὁποία, ὅπως συμβουλευεὶ ὁ ἀπόστολος, πρέπει νὰ κρατοῦμε σφιχτά, γιὰ νὰ μὴ τὴν χάσουμε· γιατί ἡ ἀπώλειά της ἰσοδυναμεῖ μὲ ἀπώλεια τῆς ψυχῆς μας.

Ἄς δοῦμε τώρα, ἀγαπητοί μου, πιὸ ἀναλυτικὰ καὶ πιὸ συγκεκριμένα, ποιὸ ρόλο παίξει ἡ πίστι στὴ ζωὴ μας καὶ πῶς βοηθεῖ τὸν ἄνθρωπο νὰ σωθῆ.

«*Κρατῶμεν τῆς ὁμολογίας*»· νὰ ἔχουμε, δηλαδὴ, τὴν πίστι ἀχώριστο σύντροφο στὴ ζωὴ μας. Αὐτὴ θὰ εἶνε ὁ πολύτιμος ὁδηγός μας σ'

αὐτὴ τὴ **ζωὴ ποὺ μοιάζει μὲ ἔρημο**. Στὴν παλαιὰ διαθήκη ὁ περιούσιος λαὸς τοῦ Θεοῦ περπατοῦσε μέσα στὴν ἔρημο ὀδηγούμενος ἀπὸ ἓνα ὄρατὸ σημάδι ποὺ προπορευόταν στὸ δρόμο του· τὴν ἡμέρα δηλαδὴ «*ἐν στύλῳ νεφέλης*» καὶ τὴ νύχτα «*ἐν στύλῳ πυρός*» (Ἐξ. 13,21). Ἔτσι τώρα ἡ πίστις ὀδηγεῖ τὸ νέο Ἰσραήλ, ἐμᾶς, ποὺ διαβαίνουμε μιὰ ἔρημο ὅπως τότε οἱ Ἰουδαῖοι. Ὅποιος βαδίζει στὴν ἔρημο χωρὶς ὁδηγὸ χάνεται· ἀλλὰ κι ὁ ἄνθρωπος ποὺ δὲν ἔχει ὁδηγὸ του τὴν πίστι θὰ περιπλανηθῆ στὶς ἄγονες ἐκτάσεις τῆς ἀπιστίας, θὰ βαδίξῃ διαρκῶς μέσα στὴν ἴδια χώρα καὶ θὰ νομίζῃ ὅτι προχωρεῖ πρὸς τὰ ἐμπρός, ὅτι πλησιάζει στὸ σκοπὸ του, καὶ ἐν τούτοις θὰ βρίσκει πάντα στὸ ἴδιο σημεῖο, μέσα στὸν ἴδιο κύκλο. Ταλαίπωρος ὁ ἄπιστος! Θὰ ζήσῃ καὶ θὰ πεθάνῃ μέσα στὴν ἔρημο τῆς ἀπιστίας, ποὺ εἶνε χίλιες φορὲς χειρότερη ἀπὸ τὶς ἐρήμους τῆς Ἀφρικῆς. Εὐτυχισμένος ὁ πιστός! Κρατώντας τὴν πίστι σὰν φανάρι, σὰν προβολέα τοῦ πνεύματός του, θὰ βαδίξῃ πρὸς τὰ ἐμπρός, μὲ ἀσφάλεια θὰ βγῆ ἀπὸ τὴν ἔρημο, καὶ θ' ἀντικρύσῃ μὲ χαρὰ ἀπερίγραπτη τὶς ἀκτὲς τῆς αἰώνιου ζωῆς.

«*Κρατῶμεν τῆς ὁμολογίας*»· νὰ ἔχουμε τὴν πίστι ἀχώριστο σύντροφο στὴ ζωὴ μας. Γιατὶ διαβαίνουμε μιὰ χώρα ποὺ εἶνε ὄχι μόνο ἔρημη ἀλλὰ εἶνε καὶ **χώρα ἐχθρική**· χώρα, στὴν ὁποία παραμονεύουν συμμορίες ληστῶν μὲ ἀρχιληστὴ τὸν σατανᾶ· караδοκοῦν σὲ περάσματα, ἐνεδρεύουν σὲ σημεῖα ἀπόμερα κ' εἶνε ἔτοιμοι νὰ μᾶς ἐπιτεθοῦν. Ἄς εἴμαστε λοιπὸν κ' ἐμεῖς ἔτοιμοι γιὰ ἄμυνα καὶ ἐπίθεσι· ἔτοιμοι νὰ διασπάσουμε τὸν κλοιὸ ποὺ δημιουργοῦν γύρω μας οἱ δυνάμεις τοῦ ἐχθροῦ. Ὅπλο μας στὶς μάχες αὐτές, ὄπλο ἀπαραίτητο, εἶνε ἡ πίστις. Ἀλλοίμονο στὸν στρατιωτὴ ποὺ θὰ βρεθῆ ἄοπλος ἀνάμεσα σὲ μιὰ συμμορία ληστῶν· ἀλλὰ ἀλλοίμονο καὶ στὸν Χριστιανὸ ποὺ θὰ βρεθῆ χωρὶς τὴν πίστι στὶς κρίσιμες στιγμὲς τῶν ἀγώνων του. «*Κρατῶμεν τῆς ὁμολογίας*». Ἡ σταθερὴ ὁμολογία, ἡ πίστι στὸ Χριστό, εἶνε ὁ χαλύβδινος «*θώραξ*» καὶ ὁ «*θυρεός*» (=ἡ ὀλόσωμη ἀσπίδα) ποὺ ἐπάνω τους θὰ πέφτουν καὶ θὰ τσακίζονται τὰ πυρωμένα βέλη τοῦ ἐχθροῦ μας (βλ. Α' Θεσ. 5,8. Ἐφ. 6,16).

«*Κρατῶμεν τῆς ὁμολογίας*»· νὰ ἔχουμε τὴν πίστι ἀχώριστο συνοδὸ στὴν πορεία τῆς ζωῆς μας. Γιατὶ πολλὲς φορὲς κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ βίου μας θὰ βρεθοῦμε σὲ δύσκολες καταστάσεις, μπροστὰ σὲ προβλήματα περίπλοκα· προβλήματα τέτοιας φύσεως, ποὺ μόνο μὲ τὸ φωτισμὸ τοῦ Θεοῦ μποροῦν νὰ λυθοῦν σω-

στά, διαφορετικὰ ἢ θὰ μένουν ἄλυτα ἢ θὰ περιπλέκονται ἀκόμη χειρότερα. Ἄλλὰ πῶς θὰ λάβουμε αὐτὸ τὸν φωτισμὸ; Ὁ *φωτισμὸς* εἶνε καρπὸς τῆς πίστεως. Ξέρετε πῶς παρωμοίασε κάποιος τὴν πίστι; Μὲ τὸν *μίτον τῆς Ἀριάδνης*. Θὰ θυμᾶστε ἀπὸ τὸ δημοτικὸ σχολεῖο ὅτι ἡ μυθολογία τῶν ἀρχαίων εἶχε πλάσει τὴν ἐξῆς ἱστορία. Στὴν Κνωσὸ τῆς Κρήτης, ὅπου βασίλευε ὁ Μίνως, ὑπῆρχε ἓνα ἄντρο ποὺ λεγόταν **Λαβύρινθος**. Ἦταν μιὰ σπηλιά μὲ πολὺκλαδα διαμερίσματα, στὴν ὁποία ὅποιος ἔμπαινε χανόταν καὶ δὲν μποροῦσε νὰ βγῆ. Ἐκεῖ ζοῦσε ὁ Μινώταυρος, ἓνα μυθικὸ τέρας ποὺ ἦταν ἀπὸ τὴ μέση καὶ πάνω ἄνθρωπος κι ἀπὸ τὴ μέση καὶ κάτω ταῦρος καὶ τρεφόταν μὲ σάρκες νέων ἀνθρώπων, ποὺ τοῦ ἔφερναν ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Βαρὺς αὐτὸς φόρος αἵματος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἀπήλλαξε τὴν Ἀθήνα ὁ Θησέας ὅταν ἔγινε βασιλιάς τῆς Μπῆκε στὸ Λαβύρινθο καὶ σκότωσε τὸ Μινώταυρο· ἀλλὰ γιὰ νὰ μὴ χαθῆ καὶ νὰ μπορέσῃ νὰ βρῆ τὴν ἔξοδο, τὸν βοήθησε ἡ Ἀριάδνη, κόρη τοῦ Μίνως. Τοῦ ἔδωσε τὸν *μίτον*, ἓνα λεπτὸ σχοινὶ ἢ νῆμα - κλωστή· ὁ Θησέας ἔδωσε τὴ μία ἄκρη του στὴν εἴσοδο τοῦ σπηλαίου, προχώρησε μέσα ξετυλίγοντας τὸ κουβάρι, συνάντησε καὶ σκότωσε τὸ τέρας, καὶ ἀκολουθώντας τὸ νῆμα βρῆκε τὴν ἔξοδο καὶ βγῆκε. Ἄλλ' ἐὰν ὁ Λαβύρινθος ἐκεῖνος ἦταν φανταστικός, ἡ καθημερινὴ ζωὴ, ὡς ἀτόμων καὶ ὡς μελῶν τῆς κοινωνίας, μᾶς ρίχνει πολλὲς φορὲς σὲ λαβυρίνθους πραγματικούς, ἀπ' τοὺς ὁποίους δὲν θὰ βγοῦμε ἂν δὲν κρατοῦμε σὰν σωτήριο *μίτον* τὴν πίστι, τὴν ὁμολογία τοῦ Χριστοῦ. Αὐτὴ θὰ μᾶς ρίξῃ φῶς κ' ἐκεῖ ὅπου οἱ ἄπιστοι ἔχουν βαθὺ σκοτάδι· αὐτὴ θὰ μᾶς δώσῃ λύσεις ποὺ φωτίζονται ἀπὸ τὸ ἄδυτο Φῶς.

* * *

Ἀδελφοί μου, «*κρατῶμεν τῆς ὁμολογίας*». Μέσα στὴν ἔρημο καὶ στὸ σκοτάδι, ἀνάμεσα στοὺς ἐχθροὺς ποὺ μᾶς κυκλώνουν, μέσα στὸ λαβύρινθο ποὺ χανόμαστε, μέσα στὶς δύσκολες αὐτὲς ἡμέρες ποὺ ζοῦμε ὅλοι, ἄς ἀκουστῆ γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ ἡ φωνὴ τοῦ ἀποστόλου Παύλου· Ἀδελφοί, «*κρατῶμεν τῆς ὁμολογίας*». Ἄς κρατοῦμε σφιχτὰ τὴν πίστι μας καὶ **ἄς προσέχουμε νὰ μὴ τὴν χάσουμε**· γιατί χίλια χέρια παραμονεύουν νὰ μᾶς τὴν ἀρπάξουν, γιὰ νὰ μείνουμε χωρὶς φῶς, χωρὶς ὄπλο, χωρὶς τὸν *μίτον*, χωρὶς ὁδηγὸ, μὲ μιὰ λέξι **χωρὶς Θεό**, μέσα στὸν κόσμον αὐτόν.

Ἀδελφέ! «**Κράτει ὃ ἔχεις, ἵνα μηδεὶς λάβῃ τὸν στέφανόν σου**» (Ἀπ. 3,11).

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**